

CHÂU BÁ-THÔNG TRỜI TÂY ĐÁU CHIẾN VỚI ĐÔNG-TÀ

Quách-Tĩnh thấy Hồng-thật-Công và Hoàng-dược-Sư sắp động thủ, vội chạy đến trước mặt hai người khoa tay nói :

— Thưa Hoàng đảo-chúa, thưa Hồng lão-bồi ! Đệ-tử xin nhận điều kiện thi đọc thuộc lòng theo điều kiện thứ ba đề dự thi với Âu-dương-ca ! Mặc dù đệ tử tôi dạ, chệch hiệu, mười phần chắc đã thua đến bảy tám, cũng cứ phải làm. Đó là việc rất công bằng hợp lý.

Hoàng-dược-Sư trợn mắt, gườm Quách-Tĩnh hỏi :

— Mà gọi sư-phụ mày bằng gì ?

Quách-Tĩnh thưa :

— Đệ-tử nói bái Hồng lão-công làm thầy, nhưng chưa được lệnh của sáu vị ân sư cho phép nên chưa dám gọi bằng sư-phụ.

Hoàng-dược-Sư cau mày nói :

— Sao mày làm cha nhiều mẹ như vậy ! Mày rõ là đứa lang bặt !

Hoàng-dược-Sư tuy là kẻ thông minh tuyệt đỉnh, vẫn vô toàn

đại, song phải cái tình gần bướng, chỉ thích lập dị, không ưa bó buộc. Đáng lẽ Quách-Tĩnh thật thà trung hậu như vậy ông phải tỏ lời khen, đáng này ông bắt chặp lẽ phải đường ngay, vì vậy mà ông nhận mình là ngoại đạo, với biệt hiệu « Đông-Tà » vậy.

Hoàng-Dung thấy tình thế nguy ngập, niếm hờn khi sắp đổ vỡ, việc cầu hôn Quách-Tĩnh đi đến chỗ tuyệt vọng, nên bước tới thưa :

— Thân-phụ ! Ngày hôm nay là ngày vui của con, xin thân-phụ chớ giận dữ làm cho con buồn tối.

Tuy là gần bướng, song Hoàng-dược-Sư hết lòng thương con, Hoàng-Dung đã đánh vào tình cảm của ông, nên ông tươi nét mặt nói :

— Được, ta tiếp tục cuộc thi. Mày khôn hơn thì lặng im đứng có tác là tác lười ăn đòn đó.

Hoàng-Dung được cha chiều cõ, tươi hân nét mặt mỉm cười bước sang một bên.

Thực ra, với điều kiện thi đọc sách thuộc lòng, Hoàng-Dung đã cảm chắc Quách-Tĩnh mười phần thua cả mười, nên nàng yên trí sẽ bỏ đũa tròn theo Quách-Tĩnh nếu cha nàng nhất quyết gả nàng cho Âu-dương-Công-tử. Vì lẽ đó mà nàng không còn lo lắng gì đến cuộc thi này nữa.

Hoàng-dược-Sư ra lệnh cho hai thí sinh ngồi lại sát vai với nhau trên một phiến đá cực lớn rồi trịnh trọng đặt cuốn sách khảo thí trước mặt hai người,

Bìa sách có kẻ mấy chữ : « Cửu âm chân kinh hạ quyển ».
Mới thoáng qua Âu-dương-Công-tử đã mừng rỡ, nghĩ thầm :

— Ôi chao ! Đây là quyển « Cửu âm chân kinh » ! Quyển kinh quý hóa này ta đã nhiều phen bực bách Mai-siêu-Phong nhưng không sao xem được. Nay « nhạc phụ » ưm lại thương mình cho mình xem đó quý, thật chẳng còn gì sung sướng hơn. Trong đời chỉ có gái đẹp và sách quý thì hai món đó ta được hưởng tất.

Quách-Tĩnh khi nhìn qua bìa sách thấy chữ viết theo lối cổ tự ngoằn ngoèo không đọc được, nên có ý nghĩ :

— Chà ! Hoàng đảo chúa thấy mình dốt nát, đem lời chữ này ra thi mình đọc sao vô. Âu là đánh chịu non vậy.

Nhưng đến khi Hoàng-dược-Sư giở đến trang đầu Quách-Tĩnh lại thấy viết bằng chữ đơn tự dễ đọc, với nét chữ đàn bà, đầu trang đề :

« Đạo trời tôn có thừa mà vạ chẳng đủ! Vì vậy «thiếu» hơn «dư» chẳng đủ, còn phải «có thừa».

Quách-Tĩnh kinh ngạc! Đúng là câu mà Châu bá-Thông đã bắt chàng học thuộc lâu vào ruột lúc ở hang đá.

Quách-Tĩnh đọc thêm vài hàng nữa, thì chao ôi! Toàn là cái mà Châu bá-Thông đã bắt chàng học thuộc lâu rồi. Giá không cần xem, Quách-Tĩnh cũng có thể sắp sách đọc trên tru được. Chàng mừng rỡ như vừa gặp một kho vàng không hạn.

Hoàng-dược-Sur đợi cho hai thí sinh xem qua một lượt, rồi đưa tay lật qua trang khác.

Nhìn vào trang này, Quách-Tĩnh thấy cũng không khác gì cái mà Bá-Thông đã dạy chàng. Nhưng chữ viết một lúc một xiu vẹo hình như kẻ viết đã mệt nhọc lắm.

Tuy Quách-Tĩnh nhìn vào sách, nhưng bụng lại nghĩ đến Châu bá-Thông có kể cho chàng nghe chuyện bà Hoàng phu nhân (vợ Hoàng-dược-Sur) cố gương hơi tàn để chép «Cửu âm chân kinh» cho chồng, nên bị uốn sắn mà chết. Thế thì cuốn kinh này nhất định là cuốn «Cửu âm chân kinh» đã làm cho người mẹ Hoàng-Dung từ trần vậy.

Nghĩ đến đây, lòng Quách-Tĩnh bỗng nhiên hồi hộp:

— Trời ơi! Nếu quả đúng thì, Châu đại ca ta đã đánh lừa ta học thuộc bộ kinh giết người ấy rồi. Thế mà Châu đại ca lại bảo là bí quyết đừng đoán... Bấy giờ ta đã ngấm kỹ vào ruột thì còn làm sao vứt nó đi đâu cho được?

Suy nghĩ một lúc, Quách-Tĩnh lại tự an ủi:

— Chưa chắc! Cứ để đọc hết xem sao.

Hoàng-dược-Sur vừa mở sách, vừa nhìn vào mặt Quách-Tĩnh, thấy mặt chàng ngờ ngạc, ông ta mỉm cười dự đoán là Quách-Tĩnh dốt đặc cán mai, không biết qua một chữ chữ đứng nói gì đến đọc được hay không. Phen này «đạp vỡ chậu» rồi con ơi!

Bởi thế Hoàng-dược-Sur cứ an lòng lật từ trang, cho đến trang cuối.

Âu-dương Công-tử ban đầu hiểu được vài hàng lơ mơ, đến vài trang sau thấy toàn ghi chép những phép luyện công, chiến đấu, nhưng sao chữ viết mỗi lúc lại thất điên bát đảo, chữ nọ đè lên chữ kia, làm cho Âu-dương Công-tử cũng chẳng sao hiểu nổi.

Đến mấy tờ chót thì toàn lối chữ nhảy múa, xiêu vẹo, mất cả đường nét. Bất giác Âu-dương Công-tử thở dài một cái, khì cả bọt mũi ra ngoài, và lòng thần oán:

— Cụ nhạc nhà mình giống «Đông-Tà» có khác! Đem kính giã ra để bịp mình.

Tuy nhiên, chàng lại tự an ủi:

— Ta đâu không hiểu toàn văn cuốn kinh, song so với thằng «tạp chủng» này ta cũng hơn nó ít nhiều, vì ta có đọc được và có hiểu đôi chút, còn hơn nó dốt đặc cán mai!

Quách-Tĩnh lướt qua lướt lại một lúc, thấy sách chép toàn là quyết khiếu của Châu-bá-Thông đã truyền khẩu cho chàng, bắt chàng học đi học lại hơn ngàn lần. Nhưng sách này chép thiếu rất nhiều đoạn đối với bài chàng thuộc sẵn.

Bởi thế, Quách-Tĩnh ngược mắt nhìn rừng cây, lòng bối rối, chẳng biết Châu-bá-Thông có phải đánh lừa chàng, bắt chàng học quyển «Cửu âm chân kinh» là loại tà mi hay không?

Một lúc lâu, Hoàng-dược-Sur cần thận gấp cuốn sách lại và nói:

— Vì nào đọc trước, xin mời.

Âu-dương Công-tử giật mình lo lắng:

— Sách thì chữ ngựa chữ nghĩnh, văn lại trác trác, lụng lụng làm sao nhớ được. Nhưng ta cứ đánh liều chữ nọ đọc nối chữ kia, trúng trật mực kẻ, còn hơn là thảng một xấu không đọc được chữ nào.

Nghĩ như thế Âu-Dương công-tử lễ phép thưa:

— Con xin đọc trước.

Hoàng-dược-Sur quay lại bảo Quách-Tĩnh:

— Vậy thì Quách thế huynh chịu khó lách mắt vào rừng một chút, chỗ nên nghe trộm hẳn đọc.

Quách-Tĩnh tuân lệnh, đứng dậy nhảy tọt vào rừng, ở một chỗ khá kín đáo.

Hoàng-Dung thấy cơ hội, lăm le toan nhảy đến chỗ Quách-Tĩnh để dặn dò mấy câu, song Hoàng-dược-Sur đã nhìn thấy quát gọi:

— Dung nhi, Lại đây. Nếu mày làm thế, người ngoài sẽ bảo là tao tư vì kẻ này, người nọ.

Hoàng-Dung đứng chân, đưa mắt nhìn hớn phía nhưng không tìm được một cách nào để gần Quách-Tĩnh được.

Nàng biết cha nàng là kẻ thông minh, linh lợi, việc gì đã lưu tâm đến thì không thể nào qua mặt được nữa,

Vì vậy, nàng xoay, xoay qua kẻ khác ung dung đến trước mặt

Au-dương công-tử, trở tay vào mũn hân vừa cười vừa nói :

-- Chà ! Vẻ mặt thư sinh chu mũi trông đẹp quá nhỉ ! Nay công tử, tôi hỏi thực công tử vì sao công tử lại đến đây, cuộc hôn nhân với tôi ?

Au-dương công-tử thấy Hoàng-dung đến nói chuyện với mình, cảm thấy sung sướng vô cùng, nhưng vì câu hỏi Hoàng-Dung quá đột ngột nên không trả lời được, ú ớ nói !

-- À, Em... em ! Anh... anh !

Hoàng-Dung nhែn một nụ cười nói :

-- Thôi được ! Câu hỏi đó chưa cần trả lời vội ! Nay tôi muốn mời công tử ở lại đảo Đào-Hoa du ngoạn ít hôm, vì ở Tây-Vực trời lạnh lắm.

Au-dương-Công-tử hớn hở đáp :

-- Cô nương chờ ché Tây-vực tôi không có cảnh đẹp. Ở đó đất rộng sông sâu, tuy rét mướt nhưng cũng có nơi gió thuận khu hồ, so giới Giang-nam có khác nào...

Hoàng-Dung vừa cười vừa chặn ngay câu nói :

-- Tôi không thể tin lời ông chữa lừa đảo được...

-- Âu-dương công-tử được Hoàng-Dung tỏ ý mời lại du ngoạn lòng sung sướng đến cực độ, đôi mắt long lanh như Hoàng-Dung, không chớp.

Nhưng Au-dương-Phong là tay lão luyện, thấy Hoàng-Dung đang sai mệ Quách-Tĩnh, bỗng nhiên vui vẻ đến nói chuyện với cháu mình, ông ta đoán biết Hoàng-Dung dùng kế mỹ nhân, làm cho Au-Dương công-tử rối loạn tâm thần quên mất tất cả những gì đã đọc ra trong sách.

Ông ta vội vã gọi cháu, nói :

-- Phong nhi ! Con hãy đọc sách xong rồi sẽ hầu chuyện cô nương cũng được.

Au-dương-Công-tử sực tỉnh, bao nhiêu những câu dự bị để đọc đều bị Hoàng-Dung làm rối đi dần mất hết. Chẳng vội cúi đầu moi móc nhãn mặt, khoanh tay đọc :

-- Đạo trời tồn có thừa, mà vớ chẳng đủ ! Vì vậy «thiếu» hơn «dư» chẳng đủ, còn phải có «chừa»...

Au-dương công-tử quá nhiên thông minh, mấy câu tổng quát trên đầu sách chẳng đọc không sai một mảy. Còn sau đó, toàn là chuyện mộn của cách luyện nội công, luyện khí, chiến thuật ! ! ! Mày Hoàng phu nhân vì lâu ngày quên mất nên ghi lại thiếu sót, lộn xối, lộn

ngược, không đủ nghĩa, nên đầu Hoàng-Dung không đến nói chuyện chàng cũng không thể nào đọc được.

Tóm lại, Au-dương công-tử chỉ nhờ lờ mờ độ một phần mười mà thôi.

Hoàng-được-Sư biết Au-Dương Công-tử bị lối, nhưng cũng khen lấy lòng :

-- Đọc một lượt mà nhớ chừng ấy cũng khá rồi.

Đoạn ông ta hát hàm về phía rừng trúc, gọi :

-- Quách-thế-huynh ra đây ! Xin mời đọc lại !

Quách-Tĩnh nghe gọi, vội vã chạy đến, thì thấy mặt Au-Dương công-tử đầy vẻ đắc ý, chàng nghĩ thầm :

-- Thằng này quá thật thõng mình tuyệt đỉnh, chữ nghĩa xiêu vẹo như vậy mà chỉ đọc có một lần đã thuộc. Còn ta nếu không được Chiêu đại-ca dạy từ trước, thì bây giờ thật mắt mặt.

Chàng biết Hồng-thất-Công nghĩ sao mà lại cứ vượt hăm rầu cười sảng sặc. Ông ta bảo Quách-Tĩnh :

-- Trầu nước, bọn tao hy vọng vào mày nhiều lắm ! Liệu có tranh được con vợ không ?

Quách-Tĩnh khiêm tốn thưa :

-- Đệ-tử không dám sánh với Au-Dương-ca là con người thông minh đỉnh ngộ.

Hồng-thất-Công muốn trấn tĩnh tinh thần Quách-Tĩnh, nên cười hồ hồ, dạy :

-- Tĩnh nhi ! Chớ sợ ! Mày thua thì còn có tao đây !

Au-Dương-Phong cười khì, hỏi Hồng-bắc-Cái :

-- Lão huynh lại cũng muốn dự vào cuộc tí kén vợ à ? Hồng-thất-Công cười :

-- Tao à ! Tao dự vào cuộc phá đám thôi !

Quách-Tĩnh toan mở miệng đọc, thì bỗng Hoàng-Dung dậm chân bành bạch nhảy thót lên lưng chừng toà đình, một tay bám vào xà nhà, một tay rút con trùy thủ di vào ngực mình nói lớn :

-- Thân phụ ! Nếu thân phụ ép con lấy thằng dâm dật Au-Dương con sẽ tự sát trước mặt để thân phụ xem.

Hoàng-được-Sư thấy con gái mình hành động như vậy, thất kinh, vội nói :

-- Hãy khoan ! Để cha xét lại ! Sao con đại đột thế ?

Chợt Tây-Độc cầm đầu gậy xuống đất một cái, trong ruột cây gậy phát ra hai tiếng « vu vu » quái lạ, rồi một luồng âm khí bay vào đến chỗ Hoàng-Dung.

Chỉ loáng mắt, một tiếng « keng » nổi lên, con dao trủy thủ của Hoàng-Dung bị âm khí đánh bật ra, văng xuống đất. Hoàng-được-Sư lắc mình một cái đã nhảy phóc lên xà nhà, thò tay tóm lấy Hoàng-Dung, nói nhỏ vào tai :

— Nếu con không thích, cha đâu có ép ! Chẳng qua cha bày ra thế cho có cớ để đuổi hai đứa nó đi cho rồi !

Đứt lời, Hoàng-được-Sư ôm con gái phi thân xuống đất.

Hoàng-Dung được thế, dậm chân kêu khóc :

— Thân phụ chúng thương con, thế thì con sống làm gì, thì con chết theo thân mẫu cho xong.

Đứt lời, nàng khóc rống lên, nước mắt rùng rợn tuông trào trên đôi gò má nhợt nhạt.

Hoàng-được-Sư nghe con nhắc đến vợ quý, bất giác ùng ra thờ dài não ruột.

Hồng-bác-Cái thấy Hoàng-Dung đứng tình cảm bắt nạt được một người cha đã từng ngang dọc, võ công đến độ thân mẫu quý khố mà phải xuống cuống trước tình thương một đứa con gái thơ ngây ông ta lấy làm thích thú, cười ha hả, tỏ là ra khoái trá, nói :

— Ái chà ! Con nhỏ này khá thật ! Hiền chu thàng học trò « trâu nước » của ta, mẽ mặt vì nó ! Ha... Ha !

Au-dương-Phong nghe Hồng-bác-Cái nói như vậy lấy làm tức tối, nghĩ thầm.

— Cũng tại thàng già nấy đến phá đám mới sanh ra cớ sự. Thế thì để đợi tuyên bố cuộc hôn nhân hôm nay xong ta ra tay đánh đuổi hai thầy trò nó cút ra khỏi đảo là xong. Còn con bé này tuy có say mê thàng « tập chúng » nhưng lâu ngày rồi nó cũng phải nhạt mà yếu mền cháu mình.

Nghĩ như thế, Au-dương-Phong lên tiếng :

— Quách thế huynh còn niên thiếu mà công lực đã yếu thâm, xứng đáng là kẻ anh hùng. Thế thì chắc rằng vận tự cũng phải ra trời, vậy xin Hoàng-tào-huynh tiếp tục cuộc khảo thí.

Hoàng-được-Sư hưởng ứng lời nói của Au-dương-Phong, và đề trần an lòng Hoàng-Dung, ông ta nói :

— Con muốn cho Quách thế-huynh thàng cuộc mà con làm

rồi loạn như vậy. Quách-thế-huynh sẽ bị quên mất hết còn nhờ gì mà dư thì ?

Hoàng-Dung tuy còn đang hực tức, đau đớn, song khi nghe Hoàng-được-Sư nói như vậy nằng lại sợ Quách-Tĩnh vì mình mà rối loạn thua cuộc, nên cần rặng như lộng để xem sự việc ra sao rồi sẽ liệu.

Au-dương-Phong đắc ý, hướng vào phía Quách-Tĩnh giọng :

Xin tiễn anh hùng đợc đi, để cho bọn già có dịp chiêm ngưỡng cái thông minh đỉnh ngộ trời sanh.

Quách-Tĩnh bắt Au-dương-Phong mủa mai mình, song cũng chẳng thêm cái, cúi mặt lấy giọng rồi đọc lớn :

— Đạo trời tồn có thừa mà vá chẳng dư ...

Quách-Tĩnh đọc suốt một hồi, từ đầu đến cuối không hề ngắt nghỉ, làm cho mọi người xung quanh rất ngạc nhiên. Ai cũng cho rằng Quách-Tĩnh bên ngoài thân hình thô lỗ mà bên trong chứa một sức thông minh đáng sợ.

Chỉ một chốc, Quách-Tĩnh đã đọc hết bốn trang sách không chút ngợp ngừng.

Hoàng-được-Sư kinh hãi, đem so lời của Quách-Tĩnh đọc với chữ trong sách thì lời Quách-Tĩnh còn dài gấp mười lần, mà lại thuận lý thành chương, hiển nhiên là hẳn thuộc hết nửa cuốn dưới của quyển « Cửu Âm » rồi.

Đây là lần đầu tiên, làm cho Hoàng-được-Sư biết sợ, ông ta làm bầm :

— Chẳng lẽ vợ ta hôn nhiên độ cho nó thuộc lòng mà còn bỏ khuyết vào chỗ thiếu của kim văn ?

Nguyên cuốn sách mà Được-Sư đưa ra khảo thí là cuốn hạ của « Cửu Âm chân kinh » do bà vợ Phùng-thị chép lại lần thứ hai.

Lần thứ nhất, sau khi đọc xong quyển chân kinh của Bà-Thông cho mượn, Phùng-thị chép lại không sai một chữ, từ-thương, cử-pháp rành mạch, đúng y như quyển chân kinh đã lưu truyền.

Sau đó bản này bị đánh cắp mất, Phùng-thị mới ra công chép lại lần thứ hai.

Nhưng vì lần này cách đã hơn năm sau, Phùng-thị không còn nhớ được được rành mạch, cần kể, nên chỗ nhớ chỗ quên, liền chép thiếu sót.

Đã thiếu sót thì kinh văn không còn giá trị nữa, Hoàng-được-Sư

mới đem ra dùng làm vật khảo thí; chứ nếu kinh văn đầy đủ thì Hoàng được-Sư đại gì đưa ra cho mọi người xem.

Nay Quách-Tĩnh chẳng những đọc thuộc lâu lâu cái đã chép trong sách, mà còn đọc chỗ khiếm khuyết nữa, khiến cho Hoàng được-Sư kinh ngạc, ngỡ vợ mình linh thiêng, phù hộ cho Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh đọc hết bốn trang, gặng một tiếng lấy giọng, rồi cứ thao thao bất tuyệt đọc đến hết mới thôi. Giá như Được-Sư giục đọc nữa thì chẳng đọc hết cả phần thượng chân kinh cũng vẫn còn thấy khoẻ như chơi.

Hoàng được-Sư ngược mặt nhìn trời, hai tay chấp vào ngực, làm bầm khấn :

— A-Hành ! Em đối ta thế này thật cảm nghĩa ! Em mượn miệng thàng bé khờ khạo để bỗ khuyết chân kinh cho ta. Lúc sống em không làm được thì lúc chết em gặng mà đến bù ! Em ơi ! Hàng đêm ta vẫn đến mộ em thôi, sao để làm vui, em có thường thức được chăng ? Ôi ! Đau đớn lắm !

A-Hành vốn là tên húy của Hoàng phu-nhân, mà Hoàng được-Sư chỉ gọi trong lúc thân mật, hai người một bóng, vì vậy Hoàng-Dung cũng không sao biết đến tên húy của mẹ.

Cả bọn thấy Hoàng được-Sư nước mắt rưng rưng, tinh thần đau đớn, nét mặt hồng hích uy nghiêm trước kia đã biến thành một đạo-sĩ mặt mũi hiền từ đạo đức, nên lấy làm lạ ! Khó hiểu ?

Hoàng được-Sư khấn vài một lúc rồi vung tay áo, mặt mày trở lại quắc thước oai nghiêm như cũ, hỏi Quách-Tĩnh :

— Mày đã cướp được cuốn « cứu-âm chân kinh » của Mai-siêu-Phong đánh mất phải không.

Quách-Tĩnh thấy Hoàng được-Sư bất ngờ trở nên giận dữ, lấy làm sợ hãi, nhưng vẫn thực tình đáp :

— Đệ-tử nào có biết chuyện Mai-tiền-bối đánh mất chân kinh. Nếu đệ-tử biết bà ta đánh mất ở đâu tức đệ-tử giúp bà ta tìm lại đem về nộp cho Đáo-chúa. Thực ra đệ-tử mù lòa ...

Hoàng được-Sư cố đổi sắc mặt thử thách Quách-Tĩnh một đôn tâm thế thôi. Nhưng thấy nét mặt, Quách-Tĩnh vẫn thực thà, không chút giả dối nên ông ta lại tin là vợ mình là khâu truyền tụng chân kinh, liền hướng vào Hồng-thất-Công và Âu-dương-Phong nói :

— Thừa hai vị lão huynh ! Đúng là vợ tôi trên cõi thọ đã kêu Quách-Tĩnh làm rể, vậy xin hai vị lão huynh hiểu tình cho tôi chớ nên khiều nại.

Rồi ông ta quay lại nói với Quách-Tĩnh :

— Tĩnh nhi ! Ta hứa gả bé Dung cho mày nhưng tao khuyên mày lúc nào cũng thương yêu nó, vì nó là đứa con duy nhất của tao, nghe chưa ?

Hoàng-Dung nghe dứt lời, nguồn vui rào rạt, tim đập thình thịch, nâng như diều dại múa tay khoa chân, mặt tươi như một đóa phù dung buổi sáng, cất lời thưa :

— Điều đó thì thân phụ khỏi dặn, anh Tĩnh con cháu con làm ! Và con cũng ngoan ngoãn với anh Tĩnh làm ! Thân phụ chớ lo cho chúng con.

Rồi sợ Quách-Tĩnh không biết cách làm cho cha nàng hài lòng, nàng bảo chàng :

— Quách-huynh, mau làm lễ nhạc phụ đi.

Lúc này Quách-Tĩnh như đã rút được kinh nghiệm, vội vã khom lưng quỳ xuống lạy bốn lạy và nói :

— Mong ơn nhạc phụ đại nhân.

Bông Âu-dương công-tử bước đến, nói lớn :

— Hãy ngưng lại, có ta đây !

Hồng-bác-Cái không ngờ đứa học trò « trâu nước » của mình lại thuộc lâu quyền « cứu-âm chân kinh » đọc như nước chảy, ông ta rất hớn hở vui mừng, cầm bầu rượu đưa lên uống mừng. Nhất là khi thấy Quách-Tĩnh làm lễ nhạc phụ ông ta lại càng vênh vang đắc ý.

Chợt thấy Âu-dương công-tử đến quấy rầy, Hồng-bác-Cái trợn đôi mắt tròn xoe, như Âu-dương công-tử hỏi :

— Sao ? Mày mất vợ nên tức lắm chứ gì ?

Âu-dương công-tử đáp :

— Quách-thể-huynh đọc sách lại đọc thêm vào nhiều đoạn ngoại thư, thế thì tôi đoán chắc hẳn đã đánh cắp được quyển kinh cứu-âm ! Xin chú vị cho tôi được phép khám xét trong mình hẳn để rõ ngay gian.

Hồng-thất-Công không chịu, cự lại :

— Không được ! Chính Hoàng đáo-chúa đã ban một lời tuyên bố hứa hôn cho đứa học trò của tao rồi ! Vì nó ba lần toàn thắng. Mày mất vợ kiếm chuyện bày đặt làm rắc rối !

Au-dương-Phong nét mặt hăm hăm, lắc lư chiếc đầu xen vào nói :

— Ta đây Au-dương-Phong, nhất sanh chưa bị ai lừa dối nổi.

Nói câu ấy, Au-dương-Phong đong ý ám chỉ trong mình Quách-Tĩnh có giấu «Cửu âm chân kinh», nên toan tính nguyền khảm xét. Hơn nữa, mặc dù Dược-Sư đã tuyên bố gả con cho Quách-Tĩnh, Au-dương-Phong cũng vẫn cho là Dược-Sư vì giọng gạo mà tuyên bố, nếu khảm Phá được sự gian dối ở Dược-Sư đời ý.

Quách-Tĩnh thực thà, nghe nói đội phanh ngực ra, nói :

— Xin mời Au-dương-ca cứ khảm xét.

Vừa nói, Quách-Tĩnh vừa lôi trong bọc ra tất cả đồ đạc nhét đầy hai túi, nào là khăn lau, nào là năm ba chục bạc vụn, nào là mấy chục đồng tiền, nào là mấy cục đá lửa... bỏ tất cả trên mặt đá.

Au-dương-Phong không bỏ cơ hội, nên nhẩy đến vờ lục soát trong bọc Quách-Tĩnh, rồi nắm lấy tay chàng, nói lớn :

— Chắc là hồn giấu sau lưng.

Hoàng-dược-Sư còn là gì thói độc ác của Au-dương-Phong, biết lão thế nào cũng dùng độc thủ, tìm cách cấy vào người Quách-Tĩnh một môn độc để Quách-Tĩnh mang họa về sau, nguy đến tánh mạng nên ông ta cấp tốc vung tay trái lên. Bấm ngay vào xương gáy Au-dương-Công-tử, sản sàng cho nên quả Tây-Độc hại ngầm Quách-Tĩnh thì ông ta sẽ đánh cho Au-dương-công-tử tan xác.

Thực vậy, bản lĩnh Dược-Sư nào kém gì Tây-Độc, ông ta chỉ búng một móng cò thế chỉ làm cho Au-dương-công-tử mất mạng.

Hồng-bác-Cái thấy rõ dụng ý hai bên, mỉm cười nghĩ thầm :

— Thằng «Tà» chơi với thằng «Độc», kẻ cấp gặp bà già, mặt cửa mướp dân, chúng bay hiểu nhau hơn ai hết !

Tây-Độc Au-dương-Phong quả có ác tâm, định vọt ngón tay công thế «hàm mó công» ấn vào rún Quách-Tĩnh, khiến cho Quách-Tĩnh chỉ ngấm độc mà chết. Nhưng khi thấy Hồng-Tà bấm cò chấu mình, nên hiểu rõ tình thế, bỏ ngay dự tính, không dám xuất thủ, vờ khảm xét họa họa rồi thu tay về.

Hoàng-dược-Sư thấy Au-dương-Phong bỏ Quách-Tĩnh ra, ông cũng buông tay công-tử tức khắc.

Au-dương-Phong nghĩ thầm :

— Ta không thi hành được độc kế, song ta đã cứu được cháu

ta. Còn việc Hoàng-dược-Sư bảo là vợ nó ám phụ cho Quách-Tĩnh độc thuộc chân kinh thì thật là điều mờ tối. Hồn bên trong có gì bí hiểm, nếu không, một đũa ngọc nghịch như vậy sao làm nổi chuyện phi thường.

Ngó ngẩn một lúc, Au-dương-Phong lại nghĩ thầm :

— A ! Hồn là đũa ngọc nghịch lại thật thà. Ta cứ đứng lời lẽ mà cật vấn tất nhiên hẳn phải khai thật.

Lập tức, Tây-Độc cầm cây gậy bỏ người thực mệnh xuống đất, kêu lên một tiếng «keng» hai con rắn nhỏ đầu ra ngo ngoe trông góm-ghiếc.

Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung trông thấy hai con quái xà, dất nhau lui ra một bước.

Tây-Độc trừng mắt, nhìn vào mặt Quách-Tĩnh :

— Này Quách-thế-huynh ! Ta là bạc tiền-bối, đáng bạc chạ chú của thế-huynh, vậy ta hỏi thật «Cửu âm chân kinh» cháu thuộc từ bao giờ vậy.

Quách-Tĩnh thực tình thưa :

— Cháu chưa được nhìn thấy «Cửu âm chân kinh» bao giờ. Nhưng cháu có nghe hiện nửa cuốn sách phần trên đang nằm trong tay Châu-bá-Thông, vị sư ca của cháu !

Hồng-Bác-Cái giật nảy người lên, hỏi với Quách-Tĩnh :

— Trâu nước ! Châu-bá-Thông đã già chừng ấy sao mà gọi bằng anh ? Bá-Thông hãy còn sống ư ? Hiện ở đâu ?

Quách-Tĩnh thấy sư-phụ trợn mắt nhìn mình có vẻ quái-dị, sợ hãi thực thà nói :

— Thưa Hồng-lão tiền-bối ! Châu-bá-Thông tức là lão Ngoan. Đàng gặp đệ-tử nơi hang đá, bắt đệ-tử kết làm anh em. Đã mấy lần đệ-tử lay lục không dám, nhưng lão Ngoan-Đông nhất định bắt ép đòi tự tử, nên đệ-tử phải tuân lời kết nghĩa.

Hồng-thất-Công chưa tin, nhưng lại không bao giờ nghĩ rằng Quách-Tĩnh nói dối, nên ông «xl» một tiếng sấm lớn, cười khảnh khảnh, nói :

— Ôi ! Một thúng già-cứ-tử, một đũa trẻ chưa ráo máu đầu

lại kết làm anh em sinh tử, thật là li lợng, cớ kìm chưa hề thấy.

Au-dương-Phong hỏi tiếp.

— Thế còn cuốn hạ « Chân kinh » thì ở đâu ?

Quách-Tĩnh không ngần ngừ, đáp ngay:

— Quyền đó bị Mai-siêu-Phong sư-ti đánh rơi ở bờ biển Thái-hồ, hiện nay bà ta đang vắng mặt nhạc-phụ cháu đi khắp nơi để tìm kiếm. Cháu có ý định sau việc cầu hôn này, cháu cũng xin phép nhạc-phụ cháu tìm giúp với Mai-sư-ti một tay.

Chú cháu Tây-Độc đưa mắt ra hiệu nhau rồi bắt thăm đồng quát lên một lượt hỏi:

— Nếu mày không thấy « Cửu âm chân kinh » tại sao mày lại thuộc lâu lâu như vậy ?

Quách-Tĩnh ngó ngán nói:

— Cháu nào có biết Cửu âm chân kinh ! Nhưng cái mà cháu thuộc lâu chỉ là những khiêu quyết của đại-sư-ca cháu dạy lại bằng lối truyền khẩu về các môn võ thuật chưa truyền vậy.

Hoàng-được-Sư bấy giờ mới nghỉ ngơi, cho rằng ý nghĩ « hôn thiếp âm trợ » của ông viên ra không vững chắc. Tuy nhiên, định mệnh khiến xui cho Quách-Tĩnh như vậy cũng là hay...

Thấy Hoàng-được-Sư thờ dài, về mặt nghỉ ngơi, nên Au-dương-Phong lại càng đặc ý đặt vấn Quách-Tĩnh:

— Lão Ngoan-Đông Châu-bá-Thông hiện nay ở đâu ?

Quách-Tĩnh toan tỏ thực, thì Hoàng-được-Sư đã kịp chặn lại, nói:

— Tĩnh nhi ! Con không được nói nhiều, nghe chưa ?

Bây giờ Au-dương-Phong mới thấy rõ lòng Hoàng-được-Sư nghiêng hẳn về Quách-Tĩnh. Ông ta đã bênh vực và yêu thương Quách-Tĩnh ra mặt.

Trong lúc Au-dương-Phong sầm mặt, toan tìm một lối đối phó, thì Hoàng-được-Sư đã hướng về hai vị lão-thành, nói:

— Hai vị lão-huynh ! Ta cách mặt nhau đã hai mươi năm trời, nay được gặp nhau, hẳn cũng nhau dự một bữa tiệc vui để hàn huyên vậy.

Hoàng-Dung cười như ngọc vỡ, nhìn Hồng-Bắc-Cái nói:

— Hồng-Ho-sư-phụ, và cũng là vị cha chồng của con ! Con thân hành đi làm mấy món ăn để hầu dâng sư-phụ nhé !

Hồng-Bắc-Cái đang lúc đói bụng, vì từ đêm đến giờ đánh với Tây-Độc một trận, rồi trở mặt ngồi dự hai trẻ tì-thí, cứ rượu mà uống nào đã nhấm nháp gì, giờ đây nghe Hoàng-Dung nói trong bụng quăng lên, thêm nhờ giải.

Ông ta nhìn Hoàng-Dung mắng yêu:

— Này ! Con bé ranh mãnh kia ! Trước đây cũng dùng tài nấu ăn để bắt tao làm sư-phụ, bây giờ mày cũng dùng tài nấu ăn để bắt tao làm cha chồng ! Hôm nay tao đói thật, nhưng nhìn thấy cái vui của thằng trâu nước với mày mà vui lây, vui đến đói bụng.

Hoàng-Dung hôn hít xê tay ra như một cô phường hát chào khán-giả trên sân khấu, hướng vào chú cháu Au-dương-Phong nói:

Xin Au-Bá và Au-Thế-Huynh cũng cứ vui lòng nâng chén rượu mừng cho vợ chồng chúng cháu nhé ! Cứ chằm chằm trở về Tây-vực cũng vira.

Thực ra Hoàng-Dung đã khôn ngoan, lợi dụng cơ-hội mời khách để hợp thức hóa tình trạng hôn phối giữa nàng và Quách-Tĩnh.

Càng mừng hơn nữa là thấy cha nàng không phản đối việc nàng thừa nhận Bắc-Cái làm « cha chồng ». Đến như dụng ý thứ hai của nàng là đuổi khéo chú cháu Tây-Độc trở về Tây-vực cho xong, nếu họ ở lâu sinh ra bất tiện.

Au-dương-Phong thừa hiểu mưu toan của Hoàng-Dung, nên với hướng vào Hoàng-được-Sư chào:

— Được-huynh ! Để cảm ơn Được-huynh đã chiếu cố, song để có tí việc, xin bái biệt.

Được-huynh đáp lễ, và nói:

— Au-dương-Đo-huynh, lão huynh từ xa đến đảo Đào-hoa, tình chủ khách để chưa làm tròn, nên lấy làm áy náy, tại sao lão huynh lại vội vàng ?

Nguyên Tây-Độc Au-dương-Phong từ Tây-vực vượt bể băng ngàn đến đảo Đào-hoa, ngoài chuyện cầu hôn cho cháu, còn có một dự định quan-hệ và lớn-lao.

Dự định ấy là : sau khi cầu thân với Dược-Sư xong, hai người sẽ hợp lực tìm cho được bộ «Cửu âm châu kinh» cuốn kỳ thư đệ nhất đó. Khi cuốn châu kinh vào tay Tây-Độc sẽ thừa cơ-hội đem thế «Hàm mô công» ra hạ thủ Hoàng-dược-Sư để độc chiếm, và chiếm luôn cả đảo Đào-hoa, một đảo cực hiểm yếu, để làm thế ý dốc cho xứ Tây-ực.

Bởi vậy, chuyến đi này Tây-Độc đem theo cả đoàn rân dộc và một lũ xà-phu đông đảo, coi như trăm binh ngàn tướng để gặp cơ hội xử dụng.

Con rắn vừa cầu phải Châu-bá-Thông vừa rồi chính là một con trong bầy rắn của Âu-dương-Phong từ Tây-ực đem sang, đi lạc, chứ đảo Đào-hoa làm gì có thứ rắn đó.

Không may cho Tây-Độc, việc đầu tiên bị thất bại ! Ông ta có ngờ đâu lão àn này chín ngón tay kia lại cũng đến đảo Đào-hoa, phá rối dự liệu của ông.

Cái mà Âu-dương-Phong bực bội nhất là đã hai mươi năm luyện tập thế «Hàm mô» nhưng tưởng sẽ là bá-chủ quần hùng ngự đầu giao đấu với Hồng-thất-Công suốt buổi vẫn không thắng nổi thì làm sao hạ được Đông-Tà ?

Đông-Tà không biết có hiểu được lòng dạ nham hiểm của Tây-Độc chăng, nhưng khi ông đem bài nhạc «Thiên mã vũ khúc» thổi lên xem chừng như cũng có ý cảnh cáo Tây-Độc chớ có độc dạ inà mang khôn đấy.

Hiện nay hôn sự không thành kế hoạch đầu tiên bị thất bại, nên Âu-dương-Phong tìm lời cáo thoái để trở về xứ nghĩ lấy mẹo khác, thôn tính hải đảo và nhảy lên địa vị bá-chủ quần hùng sau này.

Chợt Âu-dương Công-tử tỏ ý với Âu-dương-Phong :

— Thưa chú, ngày nay châu quả đã làm nhọc đến chú, nhưng cháu nhận thấy Hoàng đảo chúa đã hứa sẽ truyền thụ một thế võ cho kẻ thừa cuộc trước khi ra về. Vậy cháu xin phép chú cho cháu ở nữa lại đảo để thụ giáo.

Âu-dương-Phong nghe nói, nghĩ bụng :

— Thằng này vốn say mê con gái lão Đông-Tà nên định bụng ở lại để tìm cơ hội bề hoa. Một khi nó đã mua chuộc được con bé kia bỏ Quách-Tĩnh thì kế hoạch của ta lại thành tựu được. Thế thì cũng hay ! Hoàng-dược-Sư nghe Âu-dương Công-tử thưa với Âu-dương-Phong như vậy, cười lớn nói :

— Âu-dương-thế huynh ! Lệnh thúc của thế-huynh võ-công tuyệt kỳ không ai bì kịp, thì chắc thế huynh cũng chẳng cần đến người dạy. Nay lão chỉ có chút ít sở trường về tà đạo bàn môn, nếu thế huynh không chê nó là hèn thấp thì lão sẽ dốc tới mà truyền cho thế huynh, chẳng dám hối tiếc.

Âu-Dương Công-tử nghĩ thầm :

— Ta vốn biết chúa đảo Đào-hoa có thuật « ngũ hành kỳ môn » rất kỳ diệu, nhưng muốn học nó phải tốn công lâu ngày. Vậy thì nhân cơ hội này ta lưu lại đảo một thời gian khá lâu để tìm kiếm được người người...

Nghĩ như vậy, Âu-dương công-tử hôn hờ vãi dài Hoàng-dược-Sư, và nói :

— Đa tạ lão tiên bối, tiên diệt cầu mong tiên bối truyền thụ cho môn pháp « ngũ hành » Đà phải tốn mấy trăm năm, cháu cũng xin nán lại đây thụ giáo.

Việc Âu-dương công-tử lặn hoan ở lại đảo để học « ngũ hành môn » làm cho Dược-Sư hết sức do dự. Bởi vì môn học đó là môn kỳ diệu mà ông đã khổ luyện từ thuở bình sinh, cho đến con gái ông mà ông chưa truyền thụ, huống hồ người ngoài. Nhưng đã trót lời hứa, ông ta đành phải cắn răng bóp họng giữ lời, và giả cách vui vẻ đáp :

— Áo thuật kỳ môn tuy vậy cũng bao la bát ngát, không thể trong một thời gian ngắn mà thông hiểu nổi.

Âu-dương công-tử đã có ý định muốn « nằm vạ » trên đảo để lập mưu chiếm lại người ngọc, nên chẳng hề nghĩ đến thời gian, vui vẻ đáp :

— Tiên-diệt thấy quí đảo Đào-hoa như cảnh thần tiên, hoa thơm cỏ lạ đủ màu hương sắc, thật là một thắng cảnh hiếm hoi trên đời. Vì vậy, tiên-diệt xin bá-phụ cho phép tiên-diệt được ở lại đây vài tháng để học cho rành rẽ, khỏi phụ công chỉ dạy của bá phụ.

Chợt đôi mắt của Hoàng-dược-Sư sáng quất lên, ông ta thầm nghĩ :

— A ! Thằng này trước sau chỉ chú trọng vào việc xin ở lại. Thế là mày có dụng ý muốn điều tra địa hình địa vật trên đảo này để toan tính chuyện gì đấy.

Âu-dương-Phong quả là kẻ tinh tế, trông thấy sắc mặt thay đổi, biết Hoàng-dược-Sư đã ngờ vực cháu mình, liền buông lời mắng Âu-dương công-tử :

— Mây thật ngu quá ! Chẳng rõ đâu là trời cao đất dày ! Mây không biết hải đảo này là cả một công trình nghiêng cứu của bác mây khổ công gần suốt đời người mới dựng lên một qui mô rộng lớn, bên trong chứa đầy mây móc và biển ảo khôn lường. Đừng nói đến người thường, đâu có trâm binh ngàn tướng có đến đây cũng chỉ làm nôi cho lũ cá ! Thế thì bác mây lại đem công phu ấy truyền lại cho mây hay sao ?

Hoàng-dược-Sư cười nhạt nói :

— Cả đảo Đào-hoa này đâu cho bị trụi, chỉ còn một tảng đá, thì cả gấm trời này cũng chẳng có ai dám bêu mảng đến để lại làm họ Hoàng biệt hiệu Đông-Tà nữa đâu nhé !

Câu nói của Âu-dương-Phong mọc dích khách lệ Hoàng-dược-Sư, chẳng ngờ bị Hoàng-dược-Sư đã kích, làm cho Âu-dương-Phong bối rối, phải xin lỗi :

— Chứ cháu tiện đệ đã trót lỡ lời, xin lão huynh bỏ qua câu nói đó cho, thật vạ hạnh.

Hồng-Bác-Cại thừa hiểu lòng độc ác của Tây-Độc nên cười ha hả nói :

— Độc-vật ! Lão lập mẹo khếch tướng chẳng ngờ bị lộ, gico một mối hận lòng, ta lấy làm buồn cho lão lắm vậy !

Hoàng-dược-Sư đỏ mặt, nhận thấy Tây-Độc toàn đánh lừa mình, gâu mành như một đũa tré, đến Hồng-thất-Công cũng biết, nếu tức giận làm làm cầm cây tiểu ngọc, nói :

— Đã thế xin mời chư vị theo tôi.

Âu-dương công-tử thấy Hoàng-dược-Sư mặt đầy sát khí, vội liếc nhìn Âu-dương-Phong. Âu-dương-Phong hiểu ý khe gật đầu rồi bước theo Hoàng-dược-Sư. Cả bọn cũng nổi gót.

Quanh cạ một lúc, vượt qua mấy khe suối, đôi non, Hoàng-dược-Sư dẫn mọi người đến một cái hồ hình vuông đầy hoa sen đua nở, hương thơm bát ngát. Giữa hồ sen có một con đường đá trắng thông qua chia bờ hồ thành hai bển tả hữu.

Hoàng-dược-Sư dẫn đoàn người rẽ vào đó và đến một ngôi nhà bằng gỗ cực đẹp, mái lợp toàn bằng vỏ cây, bèo trên có giống hoa leo chận chặt dọc ngang tỏa ra mùi thơm mát dịu.

Bấy giờ vào buổi hạ, khi trời oi ả, thế mà lúc mọi người bước vào nhà ai cũng cảm thấy mát lạnh của chốn thần tiên thoát tục.

Hoàng-dược-Sư mời bốn người đi mãi miết đến một căn phòng có bàn ghế tựa in sắt.

Vừa ngồi xuống thì đã có một tên lão bộc (cầm điếu) dâng trà. Màu trà xanh của nước thơm lạ, uống vào đến đâu nghe mát rượi đến đấy.

Hồng-bác-Cại cười lên khảnh-khách, nhìn Hoàng-dược-Sư ca tụng một lời thành thực :

— Dược-huynh, đây là một cảnh phong-lưu tuyệt-thế, song nếu lão huynh mời đệ ở lại đây ba năm, đệ cũng không sao ở được, vì cuộc đời « ăn mây » của đệ rày đây mai đó đã quen, không mần phú quý.

Hoàng-dược-Sư nói :

— Ai thì chẳng nói làm gì chứ như Hồng-lão-huynh chịu ở lại đây với đệ, thì ngày ngày hai thằng bọn già trẻ kỹ uống rượu với nhau suốt đời cũng thỏa thích. Nhưng đâu có mong mỗi, lão huynh cũng chẳng ở đây được mấy ngày.

Hồng-thất-Công nghe Dược-Sư tỏ lời thành thật, thốt ra từ đáy lòng làm cho ông ta có ít nhiều cảm-động.

Thật vậy, Hồng-thất-Công có ngờ đâu cái con người gan đồng dạ sắt, ác liệt bậc nhất trên đời lại cũng có được phút tình cảm như vậy.

Căn cứ vào lời nói thì thấy Hoàng-dược-Sư đã đối xử với Hồng-thất-Công cách xa Tây-Độc một bậc.

Âu-dương-Phong cảm thấy mình bị bỏ rơi, nói vào một câu cho đỡ giỡng :

— Tôi cam đoan nếu chức hai vị lão huynh mà sống chung nhau e ngày nào cũng phải đánh lộn ! Bởi vì hai vị lão huynh sáng chế ra nhiều quyền pháp mới lạ, tất phải luyện tập suốt ngày.

Hồng-thất-Công biết Âu-dương-Phong đã lỡ mồm làm cho Hoàng-dược-Sư giận, nên bấy giờ tìm lời bình bực để vớt vát cứu thân, do đó, ông ta chêm vào một câu :

— Như thế Độc vật có sợ chẳng ?

Âu-dương-Phong đáp :

— Con nhà võ lúc nào cũng sáng chế, rèn luyện, đó là việc thường, có gì mà sợ.

Hồng-thất-Công cười khì một tiếng, nói lớn :

— Lão Độc-vật lúc nào cũng lòng dạ một nơi nói ra một nẻo.

Au-dương-Phong và Hồng-thất-Công tuy bài bêu không thù oán nhau, song một bên là chánh, một bên là tà, lúc nào cũng chống báng, nghi kỵ nhau không thể dung hợp được. Hơn nữa, trong thâm tâm của Au-dương-Phong lúc nào cũng nghĩ đến chuyện diệt hết anh-tài để nhày lên ghế bá chủ quần hùng. Gặp Hồng-thất-Công tại đây, nếu có cơ hội, Au-dương-Phong cũng không dám hạ thủ. Ngặt vì Hồng-thất-Công cũng là tay đệ nhất thiên hạ, qua hai mươi năm trời vẫn giữ được phong độ đàn anh, nên Au-dương-Phong đành phải trâm lòng, không lộ ra mặt. Mặc dù bị Hồng-thất-Công mấy lần chiết diện, ông ta vẫn cười hề hề.

Tuy nhiên, cái cười của Au-dương-Phong là một cái cười thâm độc, đáng sợ vậy !

Chợt thấy Hoàng-dược-Sur thọc tay vào một góc bàn, tức thì trên bức vách phía tây, chỗ có treo bức họa sơn thủy tự động cuốn lên, để lộ một cái cửa bí mật.

Hoàng-dược-Sur bước đến đó, mở cửa thò tay vào, rút ra một cuốn giấy, trao cho Au-dương-Công-từ và nói :

— Đây là một bức đồng đồ của đảo Đào-hoa, bao nhiêu sinh khố, ngũ hành, âm-dương, bát quái đều có ghi đủ. Vậy mi cầm lấy đề mà nghiên-cứu.

Au-dương-Công-từ buồn thiu, cảm thấy thất vọng, vì chàng ta những tưởng được lưu lại, có dịp cảm dỗ Hoàng-Dung, không ngờ bị Dược-Sur chỉ cho một bản đồ như vậy là có ý bảo chàng rời đảo.

Tuy thế, Au-dương-Công-từ cứ chĩa tay ra lấy, giả cách hoan-

Hoàng-dược-Sur lại không giao vội, nghiêm mặt nói :

— Mi đem bức đồ này đến phủ Lâm-an, tìm một căn nhà hẻo lánh hay một lỗ diêm kín đáo để được nghiên cứu cho tinh tường. Đúng hạn ba tháng, ta sẽ sai người đến đó đòi lại. Nhưng ta phải dặn kỹ người một điều là không được chép ra hoặc cho ai xem. Nếu người làm trái lời sẽ bị hậu quả tai hại.

Au-Dương-Công-từ nghe nói, giật mình kinh sợ, nghĩ thầm :

— Việc bản không thuận cho mình ở lại đảo này thì làm sao hiểu được công phu « bành môn » mà xem bản đồ. Hẳn lại buộc ta phải giữ bản đồ trong ba tháng, ở mỗi đầu đàn, lộ ra mà mất đi thì thật khổ lòng đối với bản. Thế thì ta nhận làm gì mất công giữ nó

Au-Dương-công-từ toan tìm lời khôn khéo từ chối, nhưng sực nghĩ lại :

— Hẳn nói ba tháng cho người đến lấy vậy thì người lấy là ai ? Người lấy tất là Hoàng-Dung. Nếu vậy ta có dịp thân cận, tìm mẹo bắt cóc lấy nàng cho thỏa chút lòng ước vọng, rồi có chết cũng cam.

Thế là Au-Dương-công-từ ngoan ngoãn nhận lãnh bản đồ, trịnh trọng rút vào túi.

Au-Dương-Phong nhận thấy ở lâu nữa chẳng ích gì, nên đứng dậy xin cáo biệt.

Hoàng-dược-Sur cũng không cảm khách, đứng dậy cùng với nội bọn tiễn ra khỏi cửa.

Lúc sắp chia tay, Hồng-thất-Công lên tiếng :

— Tây-Độc ! Cận tết sang năm sẽ tới kỳ ước hẹn hội kiếm Hoa-sơn, vậy lão huynh về Tây-Vực cố gắng tập luyện, để đến lúc đó hai ta được đánh nhau một trận cho khoái.

Au-Dương-công-từ cười nhạt đáp :

— Chắc đâu còn chỗ để bọn mình tranh đấu. Tôi tiên đoán vũ công đệ nhất thiên hạ trong khóa này phải là một kẻ khác, ngoài tú hùng chúng ta.

Hồng-thất-Công mỉm cười nói :

— Độc-huynh ! Mi lại nhún mình nói xa nói gần rồi đó ! Kẻ khác chắc là mi, vì mi đang luyện mấy thế võ « Tuyết chiếu », chứ gì.

Au-dương-Phong thần nhiên đáp :

— Trời ơi ! Ta, Au-dương-Phong đâu có đủ tài đủ sức, xứng đáng với chức võ địch quần hùng. Võ công đệ nhất thiên hạ ta muốn làm chỉ cho thằng thầy truyền thụ võ nghệ cho Quách-thê-huynh kia !

Hồng-thất-Công cười lớn nói :

— Mi lại ám chỉ ta rồi ! Theo ta nhận thấy Hoàng-Dược-huynh công phu mỗi lúc một tinh, còn mi luyện được nhiều thế độc. Ngay như Đoàn-nam-Đệ vì tài đã thắng được Hoàng-Dược-huynh, thế sao mi ám chỉ ta ?

Au-dương-Phong cãi lại :

— Ta nói người dạy Quách-Thỉnh là người bí mật nào đó, chứ ta không ám chỉ lão huynh. Vì người đó võ công còn hơn lão huynh mấy bậc.

Hồng-thất-Công ngo ngoác, toan hỏi xem kẻ đó là ai, thì Hoàng-đức-Sư đã cướp lời :

— A ! Thế ra Âu-dương-huynh muốn nói đến Lão-Ngoan-Đông-Châu-bá-Thông chứ gì ?

Âu-dương-Phong cười ha hả gật đầu, đáp :

— Đúng vậy ! Châu-bá-Thông đã học thuộc và luyện được «cửu âm chân kinh» thì ta dám chắc hẳn rằng hùng kiệt chúng ta Đông-Tả, Tây-Độc, Nam-Di, Bắc-Cải đều bị dưới tay hắn hết.

Hoàng-đức-Sư vnh mắt tỏ vẻ tự đắc :

— Chưa hẳn tuyệt đối như lời anh nói. Vì lẽ kinh sách là một xác chết, mà võ công là sức sống. Có sách còn cần phải đủ công phu luyện tập nữa chứ, chưa hẳn giữa được sách mà trở nên giỏi.

Âu-dương-Phong là người lanh lợi, tinh tế, nhận được Đức-Sư lúc nào cũng muốn nhắc đến chuyện Châu-bá-Thông, hiểu ngay bên trong có nhiều bí ẩn, liền lợi dụng cơ hội khai thác, dò la.

Ông ta hỏi thêm một câu nữa :

— Võ công của Toản-Châu giáo phái hiển nhiên là cao, ngay như bọn ta đây cũng đã nếm thử nhiều lần, thế mà ngày nay Châu-bá-Thông lại có thêm được «cửu âm chân kinh» thì đầu đến như Vương-tràng-Dương còn sống, vì tất đã địch lại, huống hồ từ quần hùng chúng ta, nấp bóng ở chỗ khuất mà thân đã, chỉ luyện được vài miếng sớ trường.

Hoàng-đức-Sư chậm rãi nói :

— Công phu võ nghệ của Lão-Ngoan-Đông, đành rằng trội hơn tiện đệ nhiều, song đem so với hai vị lão-huynh, còn kém sút xa. Chính tiện đệ biết rõ điều ấy.

Âu-dương-Phong nói :

— Đức-huynh quá tự khiêm ! Chúng tôi nhân thấy công lực của Đức-huynh đối với chúng tôi kể tầm lưng người nira cần. Nên Đức-huynh hỏi thế thì Đức-huynh đã gián tiếp cho chúng tôi biết là Châu-bá-Thông kém hơn Đức-huynh rồi. Nhưng tôi chỉ sợ...

Câu nói úp mở của Âu-dương-Phong làm cho Đức-Sư mỉm cười, và cũng đáp lại bằng câu nói úp mở :

— Đức-tổn, sang năm đã đến kỳ luật kiếm ở Hoa-sơn, Âu-dương-huynh cứ đợi đến lúc đó thì rõ.

Âu-dương-Phong tỏ ra nghi ngờ, hỏi lại :

— Đức-huynh ! Công phu võ nghệ của Đức-huynh chúng tôi rất khâm phục. Song Đức-huynh cũng nên đề phòng, kẻ lão-Ngoan-Đông cũng là tay lợi hại lắm đây.

Hoàng-đức-Sư bị Âu-dương-Phong khích đi khích lại không chịu nổi, bắt giặc nói ra sự thật :

— Điều đó Âu-dương-huynh không cần phải lo lắng nhiều bởi vì hiện nay lão-Ngoan-Đông đang bị tiện-đệ giam tại đảo đã mười lăm năm, thì kỳ luật kiếm làm gì có mặt hắn được.

Nghe Hoàng-đức-Sư nói, cả Tây-Độc và Bắc-Cải đều giật nảy người.

Nhưng Âu-dương-Phong vung lên cười lớn thêm thêm một câu :

— Trời ! Đức-huynh lâu thế nào mà giam giữ được con người võ công siêu việt của Toản-Châu giáo phái vậy ?

Hoàng-đức-Sư quả đã trúng kế của Âu-dương-Phong, ông ta phur nghẹn thở, vung tay áo về đằng trước tiến lên làm người dẫn lối.

Ra khỏi nhà mật, Đức-huynh nhón đầu ngón chân xuống đất lầy đã phư thấm vuu vút vào rừng trúc như một con chim cất.

Hồng-thất-Công đồng đinh theo sau, tay phải dắt Quách-Tịch, tay trái dắt Hoàng-Dung. Còn Âu-dương-Phong hào kỳ hơn, nên dắt Âu-Dương Công-từ tiện theo Hoàng-đức-Sư sát gót.

Trong nháy mắt, cả đoàn người đã đến động đá, chỗ Châu-bá-Thông bị giam giữ.

Hoàng-đức-Sư nhìn vào trong động, thấy động đá im lặng như tờ, ánh sáng lờ mờ rọi xuống một vùng đá sâu, rộng, mà không thấy Châu-bá-Thông đâu cả.

Lấy làm lạ, Hoàng-đức-Sư nhón chân bước vào, thì bỗng nhiên chân ông dẫm phải một lỗ hổng. Tuy trong bắt ngờ, song Hoàng-đức-Sư là tay kinh công tuyệt đỉnh, nên ông ta chỉ cần quét ngang chân phải một cái, tức thì toàn thân đã nhảy vọt lên, bằng mình đi chỗ khác.

Rồi trong lúc ông ta nhảy vào nhảy ra để dò xét, thì chân-ông ta lại sụp vào một lỗ khác khá sâu.

Mặc dù dưới chân không có gì để mượn sức, Đức-Sư vẫn không bởi rỗi, thờ tay vào túi rút chiếc ngọc tiêu ửi vào vách tức thì toàn thân ông đã vọt nhành như bắn.

Đứng bên cạnh, Hồng-thất-Công và Âu-dương-Phong nhìn thấy đôi nháy múa của Dược-Sư rất nhẹ nhàng và cực đẹp, nên vô tay lên thưởng.

Thế là chỉ trong loáng mắt, Dược-sư đã phi thân ra ngoài cửa đứng ở một chỗ đất lớn.

Nhưng vừa đứng xuống đất thì Dược-Sư lại cảm thấy mình sa vào một cái hố toản hùn, vừa ướt lại vừa trơn, nên ông ta, một lần nữa xúi đầu ngón chân ấn mạnh một cái, lấy đà bay vọt lên trời.

Giữa lúc đó Thất-Công cũng vừa chạy đến, thấy lạ, cúi nhìn xuống hố, thì nghe dưới hố bỗng lên mùi hôi thối.

Thất-Công lại quay qua nhìn Hoàng-dược-Sư, thì thấy quần áo ông ta đã dính đầy «phân vàng» hôi thối không chịu được. Thật là quá xú uế!

Hoàng-dược-Sư tức giận bẻ một cành trúc dài, thọc vào cái lỗ hồng trong động thì thấy các lỗ ấy đều là lỗ không, chỉ riêng cái lỗ ông ta vừa dậm là có «phân» mà thôi.

Tại sao có chuyện lạ lùng ?

Nguyên vì Bá-Thông từ ngày gặp Quách-Tĩnh, ông ta quyết định cả hai anh em phải rời khỏi đảo. Vì vậy, Bá-Thông đã toan tính chuyện ra đi.

Bá-Thông tuy già nhưng tánh lại thích trào phúng, nghĩ rằng Hoàng-dược-Sư giam mình trong động đã mười lăm năm cực khổ lúc ra đi cũng phải làm nhục Hoàng-dược-Sư một trận cho bỏ ghét.

Do đó, ông ta đào một hố sâu trước động, hằng ngày bắt Quách-Tĩnh đi tiểu, đi đại vào đây. Ngoài ra, các thức ăn thừa Bá-Thông cũng đem trút vào hố.

Quách-Tĩnh thấy vậy hỏi thì Châu bá-Thông chỉ cười, đáp :

— Đây là hố chôn chứa đáo! Nó có nhiều phép thuật thần thông lắm, ta phải cho nó bị xú uế thì mới trừ nó được.

Bá-Thông lại còn đào thêm trong động hai cái hố nữa, vì ông ta dự đoán rằng, khi Dược-Sư đến đây tìm ông tất phải đứng ngoài cửa động lao vào. Lúc bị sa hố, Dược-Sư phải nhảy sang bên mà tránh, rồi lại bị sa hố nữa tất Dược-Sư phải nhảy ra cửa. Qua hai hố đầu đến hố thứ ba đầu có tài thánh thì chân cũng phải tới đất. Mà tới đất thì chạm phải phân!

Quá nhiều, đúng như dự liệu của Bá-Thông. Hoàng dược-Sư vô tình đã bị Lão Ngươn Đổng lừa cho vào cạm.

Hoàng-dược-Sư cảm cây gậy tiến vào lòng động xem định nhân có để lại di tích gì chăng? Thì thấy bên trong có năm cái lọ sành cao bằng đầu người. Năm lọ này Dược-Sư dùng làm vật đựng nước để nơi nhà mổ của vợ. Trừ năm chiếc lọ này ra, không còn một di vật nào khác.

Châu-bá-Thông đã dùng đất mà hàn gán kín miệng lọ, sắp thành hàng dài theo vách đá.

Âu-dương-Phong bản tâm là khỉnh Dược-Sư để tìm đến chỗ Châu-bá-Thông. Nay thấy Dược-Sư trụng mọo Bá-Thông lao đầu vào hố phân, tuy chỉ là trò đùa, song cũng làm chột Âu-dương-Phong mà ruột.

Nhưng lòng Âu-dương-Phong còn nghi ngờ. Biết đâu Bá-Thông lại chôn giấu cuốn Chân-kinh.

Khi thấy Hoàng-dược-Sư cắm gậy xông vào động, Âu-dương-Phong vội vàng bỏ luôn nội bộ nhẩy tọt theo, vào sát gót Dược-Sư, có ý định nếu thấy Chân-kinh là chớp trước.

Chợt Âu-dương-Phong sờ trên vách đá có nhiều chữ viết, vội trở cho Hoàng-dược-Sư thấy.

Cả hai đều vận nhơn quang nhìn vào thì thấy chữ viết trên đá, đều còn mới:

« Hoàng lão tà! Ta bị mi đánh gãy chân, bỏ tù vào đây mười lăm năm. Vậy thì đừng lẽ ra cũng chặt chân mi để báo thù. Song ta xét lại mười lăm năm qua mi đã thờ ta như thờ một vị tổ sư của đạo Đào-hoa, nên ta thế theo đức từ-bi mà hi-xử, tự nguyện rằng: Châu-bá-Thông học võ để chơi, để hộ thân chứ không đánh ai, mặc dù có kẻ đã cực ác như mi! Vậy có năm hủ di vật ta để lại tạ ơn mi. Mi chớ từ khước. »

Bên dưới ký bốn chữ: Tò sư BÁ THÔNG

Âu-dương-Phong ngỡ là di vật quý báu, biết đâu nó chẳng liên quan đến «Cửu Âm Chân kinh», nên ông ta bấp tắp toan nhẩy lên vách, bưng từng lọ xuống.

Bất chợt, Hoàng-dược-Sư thấy Âu-dương-Phong tỏ ra vô lễ, toan dợc chiêm di vật của mình, liền cảm gậy đánh vào khúc cây dưới vách đá, dùng làm vật chông đỡ năm chiếc lọ.

Năm chiếc lọ mất thăng bằng thì nhau rơi xuống một lượt, bẻ tung ra, bắn vào đá. Âu-dương-Phong và râu tóc Hoàng-dược-Sư

tua tủa toàn là phân tưới, ngâm với nước tiểu, vừa khai vừa thổi phi thường, không sao chịu nổi.

Hồng-thất-Công đứng ngoài nhìn vào thấy hai lão Tả Độc trúng kẻ Châu-bá-Thông, cười sấn sặc, vỗ tay nói lớn :

— Chà ! Nhị vị tranh nhau làm gì mà thổi tha quá nhỉ !

Hoàng-được-Sur tức giận, luôn mồm chửi tục, còn Âu-dương Phong thì nhấm nhút dở khóc dở cười, không biết làm cách nào cho đỡ ngứa.

Hoàng-Dung vội chạy về nhà lấy ra một bộ áo quần cho thân phu nàng thay, và thêm một bộ nữa cho Âu-dương-Phong thay đồ.

Rồi cả hai nạn nhân kéo nhau xuống suối tắm gội thay quần áo.

Xong, lại tìm toilet. Lần này ông ta hết sức đề dặt, nhưng không tìm thấy một vết nào khả nghi, chỉ thấy phân và nước tiểu của lão Ngoan-Đổng vãi ra khắp nơi mà thôi.

Quan sát một hồi, Hoàng-được-Sur lại trở ra. Đền phía tay trái cánh cửa đóng không bao xa thì lại thấy nơi gốc cây cổ thụ cành lá sum sê, Bá-Thông có khắc một hàng chữ như sau :

«Cây này là một cây lạ, làm bạn với ta đã mười-lăm năm, không ai được chặt nó ! Chỉ có mây lạ «Chật trời» ta để lại tặng cô nhân cũng đã đủ rồi ! Vậy xin cáo biệt, hẹn ngày tương ngộ.»

Hoàng-được-Sur tức giận trong lòng song không thể nhìn cười. Chợt ông ta nghĩ ra được một chuyện, nổi như ra lệnh :

— Thăng lão Ngoan-Đổng bỏ đi chưa lâu, dấu nó có cánh bay lên trời cũng không thoát khỏi đũa náy được. Vậy ta mau đuổi theo.

Quách-Tĩnh lo lắng :

— Chết rồi ! Hai bên gặp nhau sao khỏi xảy ra trận đánh lớn ! Một đàng là nhạc phụ, một đàng là ban vọng niên mình biết sao đây.

Chàng tỉnh đến chuyện can gián, thì Hoàng-được-Sur đã đánh thoát một cái, chạy biến về phía chính động.

Nội bọn nhận thấy trên đảo, đường lối quanh co khúc khuỷu nên chẳng ai dám chạm chân, sợ lạc đường, bước phải tiền mình chạy theo Hoàng-được-Sur.

Một lúc không lâu, đã thấy bóng một người phật phơ trước mặt, râu tóc bóm xóm, quả là lão Ngoan-Đổng, Châu-bá-Thông.

Hoàng-được-Sur vịn nội lực xuống hai bàn chân, nháy vút đèn, sẽ bàn tay chộp vào gáy Châu-bá-Thông nhanh như chớp.

Châu-bá-Thông nghe gió lộng đàng sau thừa biết, vội văng né sang một bên, quay đầu lại cười ha hả :

— A ! Mày đã nhận tặng vật rồi chứ ! Hoàng-lão-tà !

Cái bắt của Hoàng-được-Sur đâu phải chuyện đùa. Ông ta đã khổ công rèn luyện mấy chục năm trời, cho nên hễ xuất thủ là lạnh lẽo và ác độc phi thường, thế mà không ngờ rằng Bá-Thông đợi ghò tay Hoàng-được-Sur đến tận sau gáy mới tránh, mà lại tránh thoát.

Hoàng-được-Sur giật mình không dám tiến bắt nữa, đứng chân trở mắt nhìn Bá-Thông.

Điều mà ai cũng bắt ngờ và lấy làm lạ là hai tay Bá-Thông bị rơi chặt, mà mặt mày hơn hề đấy tự đắc.

Quách-Tĩnh sấn tới một bước, gọi Bá-Thông nói :

— Châu đại-ca ! Hôm nay Hoàng-đạo chúa đã thành cha vợ của em. Vậy thì đại-ca cũng nên xem Hoàng-đạo chúa như người một nhà.

Bá-Thông vẫn xụ mặt lại, đứng ênh ngược thờ dài, than :

— Chú mày chẳng chịu nghe lời anh. Anh còn lạ gì lão Hoàng-Đông-Tà, một lão già điều ngoa bạc ác. Con gái lão đâu có khác gì lão. Chú mày húc đầu vào làm rết, ta dám nói chắc là ruột chú mày sẽ bị chúng nó gặm nhấm nuốt đời.

Hoàng-Dung không tỏ sắc thái gì hơn giận, nháy tới trước cười ha hả :

— Này Châu đại-ca ! Kìa, sau lưng đại-ca có ai đứng đó vậy ?

Châu-bá-Thông vội quay đầu lại thì Hoàng-Dung đã lẹ tay ném đèn sau gáy Bá-Thông một bọc quần áo dính phân, bộ quần áo mà Được-Sur vừa thay ra.

Tuy nhiên, Bá-Thông nghe hơi gió tránh được. Cả bọc quần áo rơi sang một bên, tung theo gió, rơi vào một hồ đá, mùi hôi thúi tràn trề.

Châu-bá-Thông cười ngặt ngoẹo, như mây nhìn Được-Sur, bảo :

— Đông-Tà ! Mi giam ta mười lăm năm trời phi biết bao nhiêu thời gian. Ta chỉ có chút ít «đá quý» định tặng ngươi chơi ! Chỉ có thể cũng đủ làm cho ta mát ruột, xóa hết hận thù. Thế mà mi còn cay cú với ta nữa ư ?

Hoàng-được-Sur không đáp hỏi lại Bá-Thông :

— Sao mi dứt dứt sợi dây ranh giới, rồi lại tự trời lấy mình ?

Châu-bá-Thông cười bé hể, nói :

— Cái đó là tự ý của ta. Nhưng dẫu ta có trời, tay mi lại bực bực ta được sao ?

Nguyên trước đây mười lăm năm, Hoàng-đức-Sư đánh Châu-bá-Thông trong thương bồ vào động. Đã nhiều lần Bá-Thông tỉnh chuyển bỏ trốn vượt đèo, hoặc cũng một trận sống chết với Đức-Sư. Song Bá-Thông lại tự xét mình tài chưa đủ, nên dần lòng, cõ nhần nhục chờ cơ hội. Nhưng sợi dây Châu-bá-Thông giữa trước động không phải chỉ để dùng làm ranh giới, cầm Đức-Sư bước vào mà còn dùng để chặn lòng hồng-bột nguy hại của mình nữa.

Đến khi được Quách-Tĩnh kết nghĩa anh em, nhờ Quách-Tĩnh giúp cho một ý kiến về môn luyện độn hai thể võ công tuyệt đỉnh «Phân thân hợp kích» làm thể võ độn, tương trợ như hai người đánh một, thì Châu-bá-Thông đã luyện thành.

Đã luyện thành thì dù Đức-Sư có cao không sao địch nổi một lúc hai Bá-Thông.

Bởi vậy, có mấy đêm Bá-Thông có ý định tìm gặp Đức-Sư đánh cho một trận, để rửa hờn.

Nhưng tối hôm ấy Quách-Tĩnh dặn Bá-Thông ở lại động để chàng đi dò la việc răn độc.

Quách-Tĩnh đi rồi, Bá-Thông ngồi buồn, một mình dưỡng thân trong động đá, ôn lại quãng đời đã qua. Mấy mươi năm ăn oán, tình ái, thương ghét, phẫn phật như giấc chiêm bao.

Hột nhiên, Bá-Thông nghe từ xa xa tiếng tiêu, tiếng đàn, tiếng hát, vọng lại, ba điệu âm thanh trỗi lên ào đầu mà Bá-Thông tin rằng trong đó có Quách-đệ của ông.

Chuyện này đã làm cho Bá-Thông vô cùng thắc mắc, nửa muốn đi cứu Quách-Tĩnh, nửa lại thôi vì ông tin rằng Quách-Tĩnh đã sức chông lại giọng dâm tiêu kia.

Nhưng Bá-Thông lại nghĩ :

— Là quá, Quách-đệ võ công kém hơn ta nhiều, có sao hẳn lại không bị tiêu thanh dâm dật của Hoàng-đức-Sư quyền rũ ? Mà còn cứu được ta nữa.

Lúc ấy Bá-Thông nghĩ mãi về Quách-Tĩnh mà không hiểu duyên do. Nhưng sau một thời gian chung sống với Quách-Tĩnh

Bá-Thông đã hiểu được tình tình Quách-Tĩnh, nên tình ngộ :

— Dừng rồi, nó có tình hiện lành chắt phách, giữ được cái «đồng trĩnh» theo đúng phương ngôn «không đục thời cứng». Hề được lòng thanh bạch thì sức mạnh như trời bẻ, dâm tiêu không nhiễm vào nổi. Còn ta nay đã già, đầu râu tóc bạc, mà còn áp á những hợp hội chỉ thích chude cứu rủa oán, đáng cười cho lương tâm mình không bằng nó.

Châu-bá-Thông mặc dù không phải một đạo-sĩ tu hành của phái Toàn-chiến, song cũng đã là một nhân vật hấp thụ thuyết «Thanh tịnh vô vi» chìm đắm trong bể «đạm bạc huyền mặc», nên lúc này ông đã quán thông và đã giác ngộ.

Bỗng Bá-Thông cười sảo sắc, đứng lên, ngoài cửa nhìn ra cửa động, mà lòng thấy sạch lảng lảng, khiến cho cụ thủ giám hăm mười lăm năm trời khổ ải trong động đã đổi với Hoàng-đức-Sư phút chốc biến mất.

Nhưng tình trào phúng của Bá-Thông thì vẫn không thay đổi, vì đó là cái tật trời sanh của con người Ngoan-Đông vậy.

Ông ta nghĩ thầm :

— Chuyện này ta dứt sợi dây trước động, bỏ đi, tất nhiên không còn trở lại nơi cái đèo thần tiêu này nữa. Vậy nếu ta đã mang danh là Lão Ngoan-Đông mà không để lại vật gì làm kỷ niệm để Hoàng-lão Tà suy nghĩ về ta thì cũng đáng tiếc.

Cho nên, Bá-Thông đã đàn ra cái bầy xú uê, để cho Hoàng-đức-Sư làm nạn vừa rồi.

Thế rồi, Bá-Thông dứt áo ra đi, lòng tự nghĩ :

— Trên đèo này đường-lối quanh co hiểm trở, nếu Hoàng-lão Tà hay được sớm tắt đuôi theo ta đến chết. Thế thì tuy ta không đánh ai, song cũng phải tự vệ, mà tự vệ với ĐÔNG-TÀ không phải chuyện thường. Ta bị giam hăm mười lăm năm trời ngồi một chỗ, thế thì nếu men một bữa cũng chẳng hề chi.

Nghĩ như vậy, Châu-bá-Thông hăm hồ vung tay đánh phách, tiến theo con đường hẹp, điệu bộ như bà già đi chợ về trưa.

Bỗng bên đường nổi lên một tiếng «rắc». Một cây thông bị chạm trúng vật áo gây đổ xuống.

Bá-Thông giật mình, dốt ra mồm :

— Trời ơi ! Vũ lực ta tiến đến mức này ư ? Đây chỉ là một chạm vật áo vào nó chứ đâu phải ta dùng ngón song thủ hổ bạc.

Thực ra, trong lúc tương tượng phải tự vệ chống lại Hoàng-
được-Sư, Châu-bá-Thông hứng thú đã vô tình vạ ngầm nội lực mà
không biết.

Bá-Thông làm lạ, tự hỏi :

- Ta đã làm gì mà ngã cây, hay là thứ cây mục ở đâu thỉnh
linh gãy xuống chăng ?

Bá-Thông lấy tay áo phất thứ luồng mây cái vào gốc cây khác,
gió lộng ào, và cây còi thì nhau đổ gãy.

Bây giờ Bá-Thông mới kinh sợ, tái mặt, kêu lớn :

- Chết rồi ! Nguy rồi ! Đây là loại công phu trong « cứu âm
chân kinh » ! Ta chỉ học thuộc bí quyết chứ không dám luyện, thế
mà nó đã tự động ngầm vào người ta ?

Nghĩ đến « Cứu âm chân kinh » Bá-Thông ôn lại những lời di
huấn của đại sư-ca Vương-trùng-Dương khi trước.

Ông ta làm bầm :

- Đại sư-ca ta đã cầm ngắt không cho xem qua, mà cũng không
cho luyện đến nó. Nay chỉ vì ta đem nó ra dạy Quách-Tĩnh học, vô
tình ta đã thuộc lâu, cho nên lúc ăn lúc ngủ đã bị khiêu quyết cứu
âm tiềm nhiệm làm thành mơ mộng. Vì thế, cả ý và thân nguyện
vào nhau đến nỗi giờ này ta đã phất ra cả chân tay mình mây. Trời
ơi ! Mây cái vung tay của ta vừa rồi hoàn toàn theo quyền lý pháp
môn ghi trong chân kinh không sai. Vậy thì ta biết tình sao ?

Bá-Thông tự hỏi đi hỏi lại hai ba lần, mặt mày ngơ ngác
lâm bầm :

- Ở đời sống chết là chuyện thường tình, chỉ có điều đáng
thẹn là không giữ được lời hứa. Trước kia Vương sư-ca đã di huấn là
người trong phái Toàn-chân không ai được xem và luyện chân kinh.
Vương sư-ca đã tin ta là người tay thích võ nghệ, nhưng không hay
gây gỗ và thích đánh người ta, nên trước khi chết sư-ca đã trình trọng
năng bộ kinh trao cho ta. Thế mà ta không nể lời ấy ngày nay đã
thuộc cả bộ kinh, tay chân phất xuất toàn là quyền lý trong bộ
kinh đó.

Nghĩ ngợi, ăn năn một lúc khá lâu, Bá-Thông tìm được một
giải pháp. Ông ta chạy trở lại cửa động lấy sợi dây giới hạn tự trời
lấy hai tay mình, rồi làm tâm khản :

- Bá-Thông ! Bá-Thông họ Châu, tức là lão Lão Ngươn-Đông,

từ nay về sau tức là đến trăm tuổi, nếu không dứt bỏ được hết võ
công ghi trong cứu âm chân kinh, bị bám vào người vào óc, vào
ruột của ta, thì ta xin thế không dám đánh ai, như chuyện sư-ca của
ta nhận định về ta từ trước.

Nhưng chuyện này, nếu Hoàng-được-Sư có đuổi đánh thì ta
xin trời hai cô tay làm chuyện tự vệ mà thôi, vì nếu ta không trời
tay thì Hoàng lão-Tà tất phải chết.

Cho thế là đặc sách, Bá-Thông cười hề hề, vác tay chạy như
bay. Nhưng chạy đi đâu cho thoát, vì hải đảo Đào-hoa Hoàng-được-
Sư đã dựng thành bát trận đồ thì đâu Bá-Thông có chạy suốt đời
cũng chỉ quanh quẩn trong rừng.

Châu-bá-Thông chạy đã khá lâu, mà ông ta vẫn thấy mình còn
trên đường cũ, may sao được Hoàng-được-Sư đuổi tới.

Hoàng-được-Sư thấy Bá-Thông tự trời cả hai tay, không hiểu
nguyên do làm sao, tưởng ông ta tánh hay đùa bỡn, làm trò
khôi hài, hí lộng, nên chẳng quan tâm, lên tiếng nói :

- Lão Ngươn-Đông ! Ta xin giới thiệu với lão-huynh đây là
Au-Dương Tây-Độc, còn đây là ...

Hoàng-được-Sư uối chưa dứt câu thì Châu-bá-Thông đã
phóng tới, trước mặt mọi người, hai tay áp nơi rún, cười lên
khánh khách, hắt hăm về hướng Hồng-thật-Công nói :

- Còn vị này chắc là ông thần ăn mày có chín ngón tay,
đôi xừng là Hồng Bắc-Cái có phải chăng ? Ồi chào ! Tháng Ngươn
Đông nhận mãi mới ra. Còn kia là hai vị Đông-Tà, Tây-Độc !
Ha ha ! Thật hoàng thiên hữu nhĩa, « trời trời lộng lộng thừa
mà chẳng lọt » cho nên vật xù uế chỉ tặng riêng cho hai đứa
kia, còn Hồng-Bắc-Cái vẫn giữ được thọ thọ.

Đoạn Bá-Thông quay lại nói với Au-dương-Phong :

- Nay Tây-Độc ! trước kia mi đánh trúng ta một đòn nơi chung
Nam-sơn, thì nay ta trả cho mi một lọ uế khí, thế là huế
đầy nhé.

Au-dương-Phong mỉm cười không đáp, ghé vào tai Hoàng-
được-Sư nói nhỏ :

- Được-huynh ! Tên này thần pháp lạ lùng như chớp, chắc
đang công phu võ thuật hẳn trời hơn hai ta đó.

Hoàng-được-Sư không ngờ Au-dương-Phong nói khích mình,
nghĩ thêm :

— Thằng Tây-Độc rõ tự phụ. Mình với nó hai mươi năm chưa hề thù hằn, thế mà nó có ý tưởng liệt mình vào hạng nó, bảo là thua sút thằng Ngoan-Đổng.

Không thêm trả lời câu hỏi của Tây-Độc. Hoàng-dược-Sur hướng vào Bá-Thông nói :

— Ngoan-Đổng ! Mười lăm năm trước đây ta đã bảo với anh là, nộp quyển Chân kinh cho ta, để ta đốt đi, thế xong hôn vợ ta. Thế mà anh chẳng chịu nghe lại còn chọc giận, buộc ta phải nặng tay với anh. Vậy thì bây giờ anh đưa Chân kinh cho ta, ta sẽ tiễn anh ra khỏi đảo, mà hưởng nốt tuổi trời.

Châu-bá-Thông nhăn nhoe đáp :

— Ta ở đảo này đã quen thuộc, giờ đây ta định đi bách bộ một chút cho giải khuây đó thôi !

Hoàng-dược-Sur không đợi Châu-bá-Thông nói hết câu, búng chân nhảy vọt tới đưa tay móc tới vào bụng Bá-Thông.

Bá-Thông cười ha hả, lùi lại vài bước nói :

— Ô kia ! Hoàng lão tà, chớ có làm lều như vậy. Chân kinh ta đã đưa cho mày lâu rồi còn hỏi gì nữa ?

Hoàng-dược-Sur nghiêm mặt hét :

— Mày đưa cho tao hỏi nào ! Thôi đừng pha trò nữa, hãy dâng nộp cho đây chúa.

Châu-bá-Thông cười sáng sủa nói :

— Ta hỏi mày, Quách-Tĩnh có phải là rể của mày không ?

Hoàng-dược-Sur gạt đầu

— Nếu phải như thế thì sao ?

Châu-bá-Thông nói :

— Thế thì lời «cụ tở» đây dạy rất đúng sao mày không chịu nghe ? Đây nhé ! Mày có một đứa con gái gả cho Quách-Tĩnh, thì Quách-Tĩnh là Đông-Tà, mà Đông-Tà là Quách-Tĩnh rồi ! Hai cha con như một. Vậy thì hai quyển Cửu âm Chân kinh ta đã dạy truyền khẩu cho Quách-Tĩnh học thuộc lâu từng chữ, từng nét. Nó đã chôn sâu trong bụng Quách-Tĩnh, thì đây tức là ta đã gián tiếp trao cho mày rồi, sao mày ngu thế ? Không chịu tìm hiểu lấy lời ta dạy ?

Quách-Tĩnh nghe nói tái mặt, toàn thân run rẩy, hướng về Bá-Thông nói :

— Châu đại-ca ! Ai bảo đại-ca dạy em học «Cửu âm Chân kinh». Đại-ca nói thật hay đời ! Nếu thật thì đại-ca đã giấu độc em-mắt rồi ! Em đâu muốn học loại sách tà mị đó.

Châu-bá-Thông nghiêm mặt nói :

— Ta Châu-bá-Thông là anh của hiền đệ, anh có bao giờ lại nói với đứa em thực thà, đáng thương như hiền đệ ?

Quách-Tĩnh gào lên :

— Tại sao anh lại bắt em học thuộc lâu cuốn sách ác độc đó ?

Châu-bá-Thông điềm tĩnh nói :

— Bởi vì anh nhận trên đời này có một mình em đáng là kẻ được chọn mặt gửi vàng. Anh thay mặt Vương-trùng-Dương tổ sư gửi lại châu kinh cho em giữ đó.

Rồi Bá-Thông cười ngất ngoạ, nói :

— A, ha ha ! khổ chưa, bây giờ nó thắm nhuốm vào trong óc, trong ruột trong gân rỗng, khổ mà lấy nó ra được nữa, em ơi !!!

Hoàng-dược-Sur chấp hai tay ra phía sau, thờ dài, hỏi Bá-Thông :

— Anh nói ta chưa tin lắm ! Muốn thưởng Chân kinh hiền đệ có trong học anh, anh có thể dạy nó được, còn cuốn hạ anh lấy đâu mà anh dạy nó ?

Bá-Thông cười lớn đáp :

— Chính thằng Quách-Tĩnh đem đến trao cho ta.

Câu nói của Châu-bá-Thông vô tình đi tạo thành một cái hồ chia rẽ giữa tình cha vợ, chàng rể, làm khổ cho Quách-Tĩnh khá nhiều sau này.

Hoàng-dược-Sur giận tái mặt, nhìn Quách-Tĩnh, mắng :

— Thằng con ngu ! Mày bảo là nếu mày biết cuốn kinh thật lạc nơi đâu, sẽ giúp Mai-siêu-Phong đi tìm, thế mà cuốn kinh lại ở trong tay mày, mày cho lão Ngoan-Đổng là ý làm sao ?

Quách-Tĩnh chưa kịp trả lời thì Hoàng-dược-Sur hướng vào Bá-Thông quát :

— Nhưng tao cần cuốn kinh nguyên bản của nó.

Châu-bá-Thông mỉm cười, hướng về Quách-Tĩnh nói :

— Hiền-đệ, anh tự trời tay không thể lấy được, vậy chú mày sờ vào rốn anh lời nó ra, đi vào lòng bàn tay cho anh.

Quách-Tĩnh chạy đến, thờ vào bụng Bá-Thông lấy ra một cuốn sách nhỏ xinh, đặt vào giữa lòng tay cho Bá-Thông.

Hoàng-dược-Sur mừng quá, nhận thấy cuốn kinh hết như khuôn khổ cuốn hạ mà nằm nọ Bá-Thông đặt cho vợ ông xem.

Bổng Bá-Thông hét lên :

— Đây đây ! Chúng bay xem đây ! Cả cuốn thượng của cuốn

Cửu Âm chân kinh đều nằm trong lòng tay của ta đây. Vậy thì đưa nào có tài cứ thử đến mà đoạt đi, mặc dầu hai tay ta bị trói.

Hoàng-dược-Sư ngạc nhiên chưa dám sẵn lời vội, lên giọng hỏi: — Phải có tài gì mới lấy được? .

Bá-Thông kẹp chặt cuốn chân kinh vào giữa lòng bàn tay, rồi nhướng mày nói:

— A! Để ta nghĩ xem đi, hãy chờ một chút mà lấy nhé!

Qua một lúc khá lâu, Bá-Thông liếc thấy nội hạm, chỉ trừ Hồng-thất-Công và Quách-Tĩnh với vẻ mặt vô tư, còn mọi người như là Tây-Độc thì chăm chăm nhìn vào lòng bàn tay Bá-Thông, thêm quyền chân kinh muốn nhỏ đi.

Bồng Châu-bá-Thông cười lên, với giọng khinh bỉ, nói tiếp:

— Cái tài mà ta vừa bảo là tài dân sách.

Dược-Sư không hiểu hỏi:

— Tài dân sách là tài gì?

Vừa nói dứt lời đã thấy Bá-Thông đưa hai tay lên đầu rồi gọt mạnh xuống, tức thì cuốn cửu âm chân kinh biến ra ngàn mảnh, tung bay phôi phôi như cánh bướm, quyền theo gió hiền thổi簸 lên trời. Chỉ nháy mắt, ngàn mảnh giấy nhỏ đã biến ra tứ phía.

Hoàng-dược-Sư vừa sợ, vừa giận, không ngờ Châu-bá-Thông đã quá tiền bộ đến thế. Chỉ trong nháy mắt, vận nội-công đúng chưởng-lực bóp nát cuốn sách, quả Châu-bá-Thông có được mãnh lực phi thường rồi!

Ông ta bước xệnh xoạng hết vạng cả hai đũa:

— A! Mày giỏi thực! Mày làm cho tao tan cái mộng mười lăm năm trời. Vậy nay mày chờ hồng, trốn thoát.

Quát chưa dứt Hoàng-dược-Sư đã vung tay đánh tới một đòn cực ác, nhằm giữa ngực Bá-Thông.

Bá-Thông chỉ khẽ nghiêng mình một chút né tránh ngay. Mặc dù cái đánh của Hồng-Tả vô cùng mãnh liệt mà chỉ thấy áo của Bá-Thông bay lên xoe xoe mà thôi.

Hoàng-dược-Sư không thấy Bá-Thông quay mình đánh lại, chột tỉnh, và cảm thấy xù hổ, nghi bụng:

— Trước đây mười lăm năm, ta đã đánh nó đến xụi chân, bó vào động đá. Bởi muốn giữ lấy tinh thần mà thương của một anh hùng trong thiên hạ, nên chuyển cướp đoạt, mặc dù lúc ấy rất dễ dàng nhưng ta tránh không thêm làm, vì làm như vậy thật với lương

tâm. Thế mà nay ta đã nóng giận, đánh một kẻ hai tay trói, thì còn gì là giá trị của một vị Đổng-Tả chưa đâu.

Nghi như thế Hoàng-dược-Sư đỏ mặt, với ngừng tay, lui ra ba bước, ôn tồn nói:

— Á quên! Lão Ngưu-Đổng chân đã khời rồi chứ? Vậy thì anh cứ trối máu lên để công ta đi thì. Ta xin học hỏi công phu võ thuật anh và đường tuyệt kỹ trong ngón Cửu Âm chân kinh.

Châu-bá-Thông nhướng mày nói:

— Không giàu gì anh! Ta có câu chuyện không thể nói ra nếu phải trối tay thế này. Đã trối thì không thể nào mở được.

Hoàng-dược-Sư phồng tới, toàn bất cổ tay Châu-bá-Thông và hét:

Thế thì để ta cởi trói cho!

Tay Hoàng-dược-Sư chưa kịp đụng vào người, Châu-bá-Thông đã nằm lăn xuống đất, kêu rống lên:

— Ôi chao! Đau quá! Chết mất thôi! Xin cứu mạng.

Vừa kêu, Bá-Thông vừa lồm lổm, đến nổi cát tung đá chuyền, vù vù trên mặt đất.

Quách-Tĩnh sợ quá, buột miệng gọi lớn:

— Nhạc phụ!

Chàng toàn xông đến để xin Hoàng-dược-Sư rời tay cho Bá-Thông vì chàng ngờ là Bá-Thông bị nhạc phụ chàng đánh thật. Nhưng Hồng-thất-Công đi kịp cầu lại nói:

— Thôi thôi! Chớ sợ! Con nằm rồi!

Quách-Tĩnh đứng chân, trở mắt quan sát thì thấy Bá-Thông lăn đi lồm lổm vào vao trên sỏi đá, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, đến nỗi Hoàng-dược-Sư nào tay nào chân, vừa tóm bắt vừa dẫm đá, nhưng không sao động vào người Bá-Thông được.

Hồng-thất-Công báo Quách-Tĩnh:

— Con xem kỹ thân pháp của hắn để mà kinh nghiệm chiến trường. Thật là lợi hại đáo để.

Lúc này Quách-Tĩnh mới bình tâm để ý từng chút, mới hiểu công phu của Bá-Thông đang biểu diễn là ngón « Xà hành lý phiến » mà trong cuốn Cửu Âm chân kinh có dạy!

Chào mừng thêm, dồn hết tâm trí vào lời biểu diễn của Bá-Thông như muốn nuốt cả chiến thuật vào ruột.

Thầy quá sức kỳ lạ, mà chính chàng cũng đã biết, nhưng chưa có dịp tập tành, nên chàng sung sướng buột mồm khen :

— Hay lắm ! Tuyệt diệu !

Hoàng-dược-Sur càng bực giận ra sức tung quyền đánh vào Bá-Thông chằng khác nào búa bổ, giáo đâm, nhưng cũng chỉ làm cho Bá-Thông rách vài mảnh áo quần mà thôi, không sao trúng được vào mình.

Bá-Thông tránh né một lúc, thầy Hoàng-dược-Sur hơi giận đã phùng phùng, nghĩ thầm :

— Nếu kéo dài tình trạng này xảy ra chuyện không hay. Vì rằng lão Đổng-Tà nổi giận át dưng những đòn ác độc hơn, mà ta không đánh lại thì làm sao trị nổi hắn.

Quả thật, chỉ loáng mắt Hoàng-dược-Sur đã biến đổi tinh thần, tay trái vừa mới làm dao chém vọt tới, tay phải đã vút qua mặt. Mỗi cái đánh của Hoàng-dược-Sur bên trong có ẩn ba chiêu sát thủ cực độc, mặc dù Bá-Thông đã lặn lội lạnh lẹ như vậy cũng khó mà giữ trọn vẹn được lâu.

Bá-Thông vì bị trói nên chỉ lấy sức vào vai và hai bên nách, trối lên sục xương để chống đỡ.

Chợt thấy dây trói nơi tay của Bá-Thông bị đứt ra, vì Bá-Thông đã vận sức nhiều quá sợi dây không sao chịu nổi.

Hoàng-dược-Sur này giờ vì thấy Bá-Thông trối tay, nên có đánh cũng chỉ nương mà thôi. Bây giờ tay Bá-Thông đã hết trói, ông ta liền dùng một đòn binh sinh tuyệt kỹ đánh tiếp ba chiêu liền.

Bá-Thông sức nhớ đèn ngón «Song thủ hổ báo» do Quách-Tĩnh bày bữa trước, nên chỗi dậy gọi Hoàng-dược-Sur nói lớn :

— Lão Tà ! Ta đánh một tay không chống nổi vậy thì ta đánh hai tay.

Vừa nói Bá-Thông vừa vận sức vào hai tay, đồng thời một tay đánh thẳng vào trán vai Dược-Sur, một tay vung lên đầu Dược-Sur giật chiếc mũ.

Tuy Bá-Thông định dùng thế «Song thủ hổ báo» song ông ta chỉ dùng một thế tinh thuần, cho nên bị Hoàng-dược-Sur vận sức chống lại làm cho Châu-bá-Thông liêng xiêng muốn té.

Mặc dầu vậy, tay trái Bá-Thông vẫn giật được chiếc mũ.